

3) Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW oraz art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA, jeśli ustalił on, że:

- w wydającym nakaz państwie członkowskim w stosunku do każdego podejrzanego istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, które to ryzyko wiąże się z systemowymi lub ogólnymi nieprawidłowościami wpływającymi na niezawisłość władzy sądowniczej tego państwa członkowskiego,
- owe systemowe i ogólne nieprawidłowości nie tylko mogą zatem nieść ze sobą negatywne skutki, ale i faktycznie je ze sobą niosą dla tych sądów owego państwa członkowskiego, które są właściwe do prowadzenia postępowania wobec osoby, której dotyczy wniosek, i
- istnieją w związku z tym poważne i sprawdzone [oparte na faktach] powody by przypuszczać, że osoba, której dotyczy wniosek, jest narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego,

nawet jeśli osoba, której dotyczy wniosek – poza owymi systemowymi i ogólnymi nieprawidłowościami – nie wyraziła żadnych szczególnych obaw i nawet jeśli sytuacja osobista tej osoby, charakter przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekst faktyczny, na którym opiera się ENA – poza owymi systemowymi i ogólnymi nieprawidłowościami – nie stanowią podstaw do obaw o to, że na prowadzone przeciwko niej postępowanie karne mogą być wywierane konkretne naciski lub wpływy ze strony władzy wykonawczej lub ustawodawczej?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, 2002 r., s. 1; polskie wydanie specjalne: rozdział 19, tom 6, s. 34–51).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-195/18,
Talanton AE/Komisja, wniesione w dniu 31 lipca 2020 r. przez Talanton AE –
Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis
Epicheiriseon**

(Sprawa C-359/20 P)

(2020/C 320/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (przedstawiciele: K. Damis, M. Angelopoulos, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 13 maja 2020 r. w sprawie T-195/18, Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon/Komisja,
- uwzględnienie skargi wnoszącej odwołanie z dnia 16 marca 2018 r.,
- oddalenie żądania wzajemnego strony pozwanej w pierwszej instancji,
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa – błędne zastosowanie zasady dobrej wiary przy wykonywaniu spornej umowy i naruszenie zasady pewności prawa, w myśl której instytucje Unii są zobowiązane wykonywać swoje kompetencje w rozsądnym terminie.
 - W części pierwszej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd przyjął błędną wykładnię treści zasady rozsądnego terminu i nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
 - W części drugiej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie twierdzi, że zarówno czas trwania postępowania, jak i stanowisko zajmowane przez Komisję w toku postępowania wzbudziły u niej uzasadnione oczekiwania, iż nie zostaną na nią nałożone korekty finansowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa – błędne zastosowanie zasady dobrej wiary z naruszeniem przepisów dotyczących podwykonawstwa w ramach kontroli Komisji.
 - Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ nie zastosował prawidłowo art. 134 belgijskiego kodeksu cywilnego, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez belgijski sąd kasacyjny.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 14 maja 2020 r. w sprawie T-282/18, Bernis i in. / SRB, wniesione w dniu 4 sierpnia 2020 r. przez Ernests Bernis, Oļęgs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA

(Sprawa C-364/20 P)

(2020/C 320/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ernests Bernis, Oļęgs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (przedstawiciel: O. H. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu;
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie EBC kosztami niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez powołanie się na okoliczność, że rozporządzenie nr 806/2014⁽¹⁾ nie zawiera żadnego przepisu przewidującego likwidację instytucji kredytowej w okolicznościach takich jak w niniejszym sporze. Wnoszący odwołanie podnoszą, że aspekt ten dotyczy zgodności z prawem zaskarżonych decyzji SRB z dnia 23 lutego 2018 r., a zatem ich zasadności, podczas gdy dopuszczalność skargi zależy jedynie od sposobu, w jaki SRB rzeczywiście działała (a nie od sposobu, w jaki powinna była działać).